Р Е Ш Е Н И Е
№ 8

гр. София, 03.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 47 състав,** в публично заседание на 13.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **9331** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е във връзка с чл.25, ал.1 т.11 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на А. С., с ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в П., срещу ОТКАЗ рег.№5364р-15609 от 15.07.22г. за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване, издаден от директора на дирекция „Миграция“при МВР.

По изложените в жалбата съображения- се моли същата да бъде уважена. На първо място се твърди, че отказът е незаконосъобразен, поради нарушение на процесуалните правила и неправилно приложение на материалния закон. Подчертава се, че жалбоподателят е член на семейството на български гражданин и е пребивавал непрекъснато през последните 5 години на територията на РБ. Твърди се, че посочените 2 изискванията са елементите от фактическия състав /ФС/ за уважаване на искането за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване. Визира се, че нормата не изисква това пребиваване да е законно, както неправилно го интерпретира ответникът. Сочи се, че изискването на закона е постоянно пребиваване от 5 години, като дописването на „законно“ с правилника /чл.42,ал.2, т.3 от правилника/– следва да се остави без приложение на основание чл.15, ал.3 от ЗНА. Посочва се, че в действителност Директива 2003/109 вменява законност на пребиваването, но с ЗИД на ЗЧРБ от бр.29./2007г., с които изменения се въвеждат изискванията на директивата, в чл.25, ал.1, т.11 – не се разписва законно пребиваване. Твърди се, че това е вероятно защото лицето е член на семейството на български гражданин, за което следва да има по-лек режим. Във връзка с процесуалните нарушения – се изтъква, че има мотиви,

които са неотносими /справка за подадените заявления и разрешения за пребиваване/, а не са изложени релевантни факти- от кога лицето пребивава на територията на РБ. С оглед изложеното –се моли отказът като незаконосъобразен да бъде отменен.
В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.Хр.В., претендират се разноски по списък на л.12.
Ответната страна, чрез юрк.Ч., оспорва жалбата като неоснователна и моли да се отхвърли по съображения, че не е спорно пребиваването на лицето от 2017г., но същото е във връзка с процедура по искане за предоставяне на МН закрила. Подчертава се, че този срок не се съобразява, тъй като касае друго производство. Претендира се юрк.възнаграждение.
Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на жалбата и предлага да се отхвърли.
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО ДЕЛОТО И СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ, НАМИРА ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:
Жалбата е в срок от 19.08.2022г. /при връчване от 05.08.2022г./, от адресат на акта, засегнат неблагоприятно, поради което следва да се разгледа по съществото й.
По съществото си –оспорването е неоснователно.
От фактическа страна не са спорни следните обстоятелства:
Със заявление рег.№538800-1594 от 08.06.2022г. С. А. е поискал на основание чл.25, ал.1, т.11 от ЗЧРБ да му се издаде разрешение за постоянно пребиваване, което заявление е подадено по образец.
Ответникът е констатирал, че при подаването на заявлението са спазени изискванията на чл.3, ал.2 от ППЗЧРБ, което е станало не по-късно от 2 месеца преди изтичане на разрешения срок за пребиваване, съответно до 07.12.2022г., както и заявлението е окомплектовано с необходимите документи. Представена е справка от Единния регистър на чужденците /ЕРЧ/, съдържаща данни за подадените заявления и издадените разрешения за пребиваване, както и справка за пътуванията на лицето.
За да откаже издаването на постоянно пребиваване ответникът е приел, че лицето няма непрекъснато законно пребиваване на територията на РБ от 5 години, макар да е член на семейството на български гражданин /Г. Й. Д./. Прието е, че пребиваването следва да е законно във връзка с чл.22, ал.2 от ЗЧРБ, а непрекъсността се основава на определението за това в §.3 от ДР на ППЗЧРБ, която норма отново изисква да е пребиваване на законно основание. В тази връзка е посочено, че лицето законно пребивава от 01.09.2020г. до момента, видно от справката в АИС-ЕРЧ, което няма 5 години до датата на подаване на молбата от 08.06.2022г.. Допълнено е, че лицето има разрешено право на продължително пребиваване в страната, поради което отказът няма да засегне право му на семеен живот. Визирано е, че няма данни за влошено здравословно състояние, както и че лицето се ползва от гражданството на своята страна по произход П.. С оглед изложеното е прието, че на основание чл.26, ал.2 вр. с чл.25, ал.1 т.11 от ЗЧРБ –следва по заявлението да бъде постановен отказ.
По преписката е приложено становище на л.26 от ОД на МВР-Д., че нямат против да му се предостави разрешение за постоянно пребиваване.
Също от отдел "Национална сигурност" към ДАНС – е посочено, че не се възразява лицето, което живее в [населено място] – да получи разрешение за постоянно пребиваване, тъй като не разполага с данни да е заплаха за националната сигурност. /л.27 прил.дело/.

Представена е и справка на л.28, че лицето има разрешение за продължително пребиваване от 14.01.2022г..
Представен е на л.30 и л.29 трудов договор и доп.споразумение за трудова заетост на жалбоподателя. Данни, че не е осъждан /от свидетелството за съдимост/. Застраховка, декларация от съпругата Г. Й., че бракът не е фиктивен и че лицето живее на адреса в [населено място] в собственото й жилище, удостоверение за сключен граждански брак на 08.04.2015г..
Следователно – не е спорно, че поне от 08.04.2015г. лицето е на територията на РБ, като законното му пребиваване е от 01.09.2020г., когато му е издадено първото разрешително за продължително пребиваване.
С оглед изложеното – се прави извода, че спорът е правен – дали по смисъла на чл.25, ал.1 т.11 от ЗЧРБ –следва да се има предвид, че се изисква 5 години законно пребиваване или е достатъчно каквото и да е т.е. без правно основание.
СЛЕДОВАТЕЛНО ОТ ПРАВНА СТРАНА СЪДЪТ ПРИЕМА СЛЕДНОТО:
Заповедта е постановена от компетентен орган –директорът на дирекция „Миграция“-СДВР на основание чл.25, ал.1 т.11 вр. с чл.26 от ЗЧРБ.
В производството не са допуснати процесуални нарушения- вкл. съществени такива. Релевантните факти са изяснени правилно. Не е процесуално нарушение вкл.съществено такова, че ответникът не е посочил от кога реално, фактически има пребиваване оспорващия. Органът не е обсъждал този факт, тъй като го е счел за правно ирелевантен и неотносим към фактическия състав, което и настоящия състав намира за обосновано.
В действителност чл.25, ал.1 т.11 от ЗЧРБ визира „непрекъснато пребиваване през последните 5 години“, без да сочи какво следва да е то, но има дефиниция за непрекъснатостта в §.3 на ППЗЧРБ и тя се обвързва със законността на пребиваването. Същата норма е и в унисон с Директива 2003/109. Видно от същата нейната цел е да се определят условията за предоставяне на статут на дългосрочно пребиваващите <u>легално</u> чужденци в продължение на най-малко 5 години. Директивата се прилага от 23.01.2004г. и същата трябва да се въведе в националните законодателства до 23.01.2006г.. Нормите на тази директива, доколкото разписват конкретни правила – имат примат над националното законодателство и директно приложение при постановяването на съответните решения при прилагането на европейското право /два от основните принципи на Правото на ЕС /.
Да се приеме, че не се изисква законност на пребиваването, защото лицето е член на семейството на български гражданин и следва да има по-облекчен режим е несъстоятелно. Именно тези лица като членове на семействата се третират и отношенията им в тази връзка са обект на регламентация с директива. Не може да се приеме и тезата на оспорващия, че националният законодател умишлено е пропуснал да въведе правилата на директивата именно, поради по-благоприятното третиране, тъй като той няма подобно правомощие да се отклонява от правилата на директивата, които са ясно разписани, а не като цели, с правомощие на национално ниво да се избере съответната най-подходяща мярка. Ако следваше да има подобно облекчение, то би се отразило обикновено на продължителността на срока. Незаконното пребиваване е правен нонсенс. Няма причина законодателят на национално или евпорейско ниво да даде на един субект права следствие от собственото му противоправно поведение, точно обратното свързва се с рестрикции. Има незаконно влизане, а дали пребивава след това - след като е незаконно е неотносимо, тъй като

не се свързва с каквите и да е правни последици. Такива може да породи единствено пребиваването на законно основание. От момента на същото –за лицето тече срок от 5 години – след който може да поиска разрешение не за продължително, а за постоянно пребиваване. До изтичането на този срок, няма пречка лицето да пребивава продължително, в рамките на определения му срок. Напълно се споделят и доводите на ответника, че няма данни за по-специфично състояние на лицето като тежък здравословен статус и др. подобни вкл. че лицето може да се ползва от гражданството, което има.

С оглед изложеното, жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли, ведно с последиците присъждането на ответника на поисканото юрк.възнаграждение от 100лв. по НПП /чл.27е/ вр. с ЗПП /чл.37/.

ВОДИМ ОТ ГОРЕИЗЛОЖЕНОТО СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на А. С. с ЛНЧ [ЕГН] [дата на раждане] в П. срещу ОТКАЗ рег.№5364р-15609 от 15.07.22г. за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване, издаден от директора на дирекция „Миграция“при МВР.

ОСЪЖДА А. С. с ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в П., да заплати на МВР-Дирекция „Миграция" 100лв. юрисконсултско възнаграждение по делото.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщаването му с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ чрез АССГ. Преписи на страните.

Административен съдия: